

40è aniversari episcopal de Jaume Camprodon, bisbe fidel

Dll, 21/10/2013 per Catalunya Religió

[L'opinió publicada](#)

Reproduïm aquest text de mossèn **Pere Domenech** publicat aquest cap de setmana en el [Full Parroquial de les parròquies](#) del Carme, Santa Susanna de Mercadal i Sant Daniel de Girona, publicat amb motiu dels 40 anys de l'ordenació episcopal del [bisbe emèrit](#) de Girona **Jaume Camprodon**, que inclou un text del mateix bisbe Jaume.

40è aniversari de la consagració episcopal del bisbe Jaume Camprodon.

Aquest dilluns, 21 d'octubre, s'acompleix quaranta anys de la consagració episcopal de Mons. Jaume Camprodon i Rovira (Torelló, 1926). Va ser designat Bisbe de la Diòcesi de Girona el 2 de setembre de 1973, i va ocupar la seu de Sant Narcís durant vint-i-vuit anys.

Amb aquestes ratlles ben agraiem a Déu i, per descomptat, a ell mateix, aquesta llarga trajectòria evangelitzadora i de servei episcopal a l'Església que és a Girona.

Agraiem la dedicació, afecte i comprensió a les persones, per damunt de tot, sense renunciar a les decisions que, sospesades va anar prenent amb responsabilitat.

Agraiem la paraula, el gest, l'estímul i la comprensió, fent-nos propera la presència de la bondat de Déu, respectant i encoratjant el caminar de qualsevol persona de bona voluntat, dona o home, jove o adult, creient o no creient.

Agraiem la seva fidelitat a l'Església de Jesús, ajudant-nos a saber-nos i a sentir-nos corresponsables en la vida i en la missió de l'Església, bo i prenent el pols de les situacions i donant passos endavant al servei de la fe i per a la vida de les comunitats parroquials. Ben sovint ens va recordar que l'Església s'ha de centrar en el seu missatge fonamental que és l'Evangeli de Jesucrist.

Agraiem la seva fidelitat al nostre país, a la llengua, a la cultura i a la història, que és també fidelitat a totes les persones que hi han vingut a viure, per les quals sempre es va mostrar acollidor i compromès a obrir camins que els oferissin possibilitats d'una vida digna, especialment als més febles. Sovint ens vau recordar que els cristians fóssim creadors de solidaritats, que hem d'aprofundir fins a la comunió. Que l'Església ha de mostrar senzillesa i ser al costat dels pobres.

Per tot això, i molt més, gràcies pel vostre servei episcopal i pel bé que ens heu fet. Moltes gràcies, Bisbe Jaume!

“Tornar a Natzaret”

En en Full setmanal del 5 de setembre del 1976, el bisbe Jaume Camprodon va escriure unes reflexions amb el títol “Tornar a Natzaret”. S’hi expressa la necessitat que tenim els cristians, i té l’Església, de resituar-se en un lloc originari. Natzaret pot simbolitzar una etapa que ens cal reviure: la d’una pobresa esperançada i solidària. Aquí ens transcrivim aquest text, més i més referent i suggerent, pels temps actuals”

“...Sense ser endevinaire, hom preveu que l'Església anirà quedant cada dia més desmantellada i pobra de mitjans humans. Els qui hem de viure i anar al davant en aquest procés hem de passar una prova no gens fàcil. Tanmateix, és necessari.

L'Església ha de tornar a Natzaret. És una etapa de la vida de Jesús que li cal reviure.

Tornar a Natzaret no vol dir amagar-se. Jesús, a Natzaret, no s'amaga pas. Hi viu com qualsevol altre nazaré. Cert que no hi ha les manifestacions extraordinàries de la divinitat. Comparteix la vida del poble, animat d'una vida nova i d'uns horitzons més amplis.

Situada a Natzaret, l'Església es rejuvenirà, aprendrà a ser del poble, animat d'una vida nova i d'horitzons més amplis.

L'Església, a Natzaret, no demana més drets que els altres grups humans. Si el poble valora favorablement el fet religiós, l'Estat li haurà de donar la resposta convenient com la dóna a les institucions promotores del bé comú. Si el poble opta per prescindir-ne, caldrà revisar-ne el per què l'aital rebuig i encaixar cristianament el cop, sense fer ploure foc del cel. Ni en aquest cas s'afeblirà la seva potencialitat d'estimar i de comunicar esperança.

En una societat existencialista com la present, l'Església tindrà credibilitat, no tant per les veritats que predica com per la vida dels qui hi creuen.

És necessària la renúncia als privilegis per trencar llibants i purificar-se el rostre. És imprescindible l'esforç per una catequesi a tots els nivells -sobretot d'adults, com, gràcies a Déu, es va incrementant-, per envigorir la fe. Però una i altra cosa no són més que passos vers la solidificació de grups de persones lliures que maldin per recrear, avui, la vida de Jesús de Natzaret. Grups d'homes, obradors de justícia, de reconciliació, de pau, i portadors de la gran esperança en el Crist-Senyor.

Així és com veig el demà que ja ha començat avui.”

Jaume Camprodon, (5-IX-76)